

Õiguskomisjon
Esimees

29.1.2010

Hr Herbert Reul
Esimees
Tööstuse, teadusuuringute ja energeetikakomisjon
BRÜSSEL

Teema: Ettepanek võtta vastu nõukogu direktiiv, mis käsitleb komisjoni teavitamist Euroopa Ühenduse energeetika infrastruktuuri investeerimisprojektidest ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 736/96 (KOM(2009)0361 – C7 0125/2009 – 2009/0106(CNS)) – arvamused õigusliku aluse kohta

Austatud härra esimees

Palusite 12. jaanuari 2010. aasta kirjas õiguskomisjonilt vastavalt kodukorra artikli 37 lõikele 2 arvamust komisjoni kõnealuse ettepaneku õigusliku aluse kohta.

Kuna komisjon on teinud ettepaneku¹, et Lissaboni lepingu jõustumise järgsed õiguslikud alused peaksid olema Euroopa Liidu toimimise lepingu artikkel 337 koos Euratomi artikliga 187 (mis vastavad täpselt algselt esitatud Lissaboni lepingu eelsetele õiguslikele alustele: EÜ asutamislepingu artikkel 284 ja Euratomi artikkel 187), on tööstuskomisjoni raportöör ja teised liikmed esitanud muudatusettepaneku kasutada Lissaboni lepinguga võimaldatud uue õigusliku alusena Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 337 asemel sama lepingu artikli 194 lõiget 2.

Õiguskomisjon arutas eespool mainitud küsimust 28. jaanuari 2010. aasta koosolekul.

Euroopa Liidu toimimise lepingu artikkel 337 ja Euratomi artikkel 187 on identsed, sätestades järgmist:

¹ Oma teatises „Lissaboni lepingu jõustumise mõju käimasolevatele institutsioonidevahelistele otsustamismenetlustele“ (KOM(2009)665).

„Nõukogu poolt kooskõlas aluslepingute sätetega lihthälteenamusega kindlaksmääratud piirides ja tingimustel võib komisjon koguda informatsiooni ja korraldada kontrollimisi, mis on vajalikud temale antud ülesannete täitmiseks.“

Need kaks artiklit¹ olid õiguslikuks aluseks nõukogu 22. aprilli 1996. aasta määrusele (EÜ) nr 736/96 ühenduse huvidele vastavatest investeerimisprojektidest nafta-, maagaasi- ja elektrisektorites komisjonile teatamise kohta². Kõnealuse ettepanekuga võtta vastu määrus tunnustatakse see määrus kehtetuks, et selle eesmärke tõhusamalt täita. Tõepoolest kinnitab komisjon oma seletuskirjas, et määrust nr 736/96 „ei jõustata enam järjekindlalt ning see ei ole kooskõlas viimaste arengutega energeetika valdkonnas“. Siiski ilmneb, et ettepanekut võtta vastu määrus käsitatakse järjena määrusele nr 736/96, kuna selles on öeldud, et läbivaatamise üldeesmärk on parandada ja tugevdada nimetatud määrusega kehtestatud süsteemi. Tundub, et see ongi põhjus, miks komisjon teeb ettepaneku sama õigusliku aluse säilitamiseks.

Praeguseks jõustunud Lissaboni lepingus on erijaotis (XXI jaotis) energeetika kohta, mille artiklis 194 on sätestatud:

Artikkel 194

1. Siseturu rajamise ja toimimise raames ning pidades silmas vajadust säilitada ja parandada keskkonda, on liidu energiapoliitikal liikmesriikide vahelise solidaarsuse vaimus järgmised eesmärgid:

- a) tagada energiaturu toimimine;*
- b) tagada energiaga varustamise kindlus liidus;*
- c) edendada energia tõhusat kasutamist ja säästmist ning uute ja taastuvate energiaallikate väljaarendamist; ning*
- d) edendada energiavõrkude sidumist.*

2. Ilma et see piiraks aluslepingute muude sätete kohaldamist, kehtestavad Euroopa Parlament ja nõukogu seadusandliku tavamenetluse kohaselt lõikes 1 osutatud eesmärkide saavutamiseks vajalikud meetmed. Asjaomased meetmed võetakse vastu pärast konsulteerimist majandus- ja sotsiaalkomiteega ning regioonide komiteega.

Need meetmed ei mõjuta liikmesriigi õigust määrata kindlaks oma energiavarude kasutamise tingimusi, tema valikuid erinevate energiaallikate vahel ning tema energiavarustuse üldstruktuuri, ilma et see piiraks artikli 192 lõike 2 punkti c kohaldamist.

3. Erandina lõikest 2 kehtestab nõukogu seadusandliku erimenetluse kohaselt ning pärast konsulteerimist Euroopa Parlamendiga ühehäälselt asjaomases lõikes osutatud meetmed, kui need on peamiselt maksualased.

Artikli 194 kasutamine kavandatud määruse õigusliku alusena võiks olla põhjendatud, sest õigusakt käsitleb „komisjoni teavitamist Euroopa Ühenduse energeetika infrastruktuuri investeerimisprojektidest“.

¹ Tegelikult oli sellel ajal EÜ asutamislepingu artikli 284 numbriks 213.

² EÜT L 102, 25.4.1996, lk 1.

Parlamendi kodukorra VII lisa XVI punktis on sätestatud, et õiguskomisjoni vastutusalasse kuulub „Euroopa õiguse tõlgendamine ja kohaldamine, Euroopa Liidu õigusaktide kooskõla esmase õigusega, eriti õigusliku aluse valimine ning subsidiaarsuse ja proportsionaalsuse põhimõtete järgimine...“ Järelikult selleks, et toimida volituste kohaselt, kui komisjoniga konsulteeritakse õigusliku aluse küsimuses, peab ta kindlaks tegema asjakohase õigusliku aluse asutamislepingute kohaselt ja selle valik ei piirdu komisjoni ja vastutava komisjoni esitatud õiguslike alustega.

Euroopa Liidu toimimise lepingu põhjalikust uurimisest ilmneb, et käesoleval juhul võiks kohaldada ka üleeuroopalisi võrke käsitleva XVI jaotise sätteid. Tõepoolest on artiklis 170 sätestatud, et liit aitab kaasa „üleeuroopaliste võrkude rajamisele ja arendamisele transpordi, telekommunikatsiooni ja energeetika infrastruktuuri valdkonnas“.

Järelikult peab komisjon kindlaks määrama, milline nendest kolmest õiguslikust alusest kavandatud määruse jaoks valida. Kõigil kolmel õiguslikul alusel on seos kavandatud määrusega olemas. Artiklis 337¹ sätestatakse, et komisjon võib **koguda informatsiooni** (käesoleval juhul informatsiooni energeetika infrastruktuuri investeerimisprojektide kohta). Artikkel 194 käsitleb **energiapoliitikat** ja artikkel 170 **infrastruktuure** eelkõige energeetika valdkonnas.

Hoolimata Euroopa Kohtu hiljutisest otsusest², mille kohaselt eri menetluste kohaldamise puhul on võimalik kahte õiguslikku alust ühildada, tuleks kahe õigusliku aluse kasutamist pidada erandlikuks, sest Euroopa Kohtu väljakujunenud arvamus on, et kahe õigusliku aluse ühildamine omavahel kokkusobimatute menetlustega ei ole võimalik³. Samuti leidis kohus 2006. aasta otsuses⁴, et „kahe õigusliku aluse üheaegne kasutamine on välistatud siis, kui ühe ja teise õigusliku aluse jaoks ette nähtud menetlused on ühildamatud või kui kahe õigusliku aluse kasutamine võib ohustada parlamendi õigusi“.

Artikli 337 puhul toimib nõukogu komisjoni ettepaneku alusel pärast parlamendiga konsulteerimist. Nii artiklis 194 kui ka artiklis 170 on seevastu sätestatud, et kohaldatakse seadusandlikku tavamenetlust, see tähendab kaasotsustamismenetlust. Õiguslikust seisukohast võiks siis artikleid 194 ja 170 kasutada ühendatult, kuid artiklit 337 ei saa ühendada kummagi artikliga.

I – Artikli 337 tagasilükkamine

Vastavalt Euroopa Kohtu praktikale ei või õigusakti õigusliku aluse valik sõltuda ainult ühe institutsiooni veendumusest⁵ taotletava eesmärgi suhtes, vaid see peab põhinema kohtulikult kontrollitavatel objektiivsetel teguritel, mille hulka kuuluvad eriti õigusakti eesmärk ja sisu⁶.

1. – Kavandatud meetme sisu

¹ Endine EÜ asutamislepingu artikkel 284.

² 3. septembri 2009 otsus kohtuasjas C-166/07: parlament vs. nõukogu, EKLi seni avaldamata.

³ Vt nt otsus kohtuasjas C-164/97: parlament vs. nõukogu, EKL 1999, lk I-1139, punkt 14.

⁴ Otsus kohtuasjas C-178/03: komisjon vs. nõukogu, EKL 2006, lk I-107, punkt 57.

⁵ Otsus kohtuasjas 45/86: komisjon vs. nõukogu (“Üldised tariifsed soodustused”), EKL 1987, lk 1493, punkt 11.

⁶ Otsus kohtuasjas C-300/89: komisjon vs. nõukogu (titaandioksiid), EKL 1991, lk I-2867, punkt 10.

Sisu osas tundub olevat täiesti selge, et andmete teatamine (infrastruktuuri investeerimisprojektide kohta) on ettepaneku põhielement, mis tuleb välja nii artiklite pealkirjadest kui ka nende sisust.

Vastavalt sellele on artikli 3 pealkiri „**Andmete teatamine**“, artikli 4 „**Andmeallikad**“, artikli 6 „**Andmete kvaliteet ja avalikustamine**“, artikli 8 „**Andmetöötlus**“ ja artikli 9 „**Üksikisikute kaitse andmete töötlemisel**“.

Nende artiklite sisu keskendub informatsiooni kogumisele, nagu on sätestatud artiklis 337. Artiklis 1 selgitatakse, et määruse eesmärk on kehtestada ühtne raamistik, et edastada komisjonile andmed ja teave. Artiklis 3 on sätestatud, et määrukses täpsustatud andme- ja teabekogud tuleb koostada alates 2010. aasta algusest ja edaspidi iga kahe aasta tagant. Artiklist 4 on selge, et liikmesriigid peavad asjaomastelt ettevõtetelt nõudma andmete edastamist, kui nad ei otsusta nende saamiseks muid vahendeid kasutada. Artiklis 5 on loetletud investeerimisprojektide kohta esitatavad andmed, nagu „*käikulaskmise võimalik kuupäev*“. Artiklis 6 nõutakse liikmesriikidelt komisjonile edastavate andmete ja teabe kvaliteedi, asjakohasuse, täpsuse, selguse, õigeaegsuse ja järjepidevuse tagamist. Nimetatakse ka komisjoni võimalust andmed avalikustada ja liikmesriikide kohustust kinni pidada tundlike äriandmete või -teabe konfidentsiaalsuse põhimõttest. Artiklites 8 ja 9 antakse komisjonile volitused võtta rakendusmeetmeid ja pannakse komisjonile vastutus infotehnoloogiliste ressursside väljatöötamise eest, mis on vajalikud andmete vastuvõtmiseks, talletamiseks ja kõikvõimalikuks töötlemiseks. Artikkel 9 käsitleb isikuandmete töötlemist.

Kavandatud määrusest võib siiski leida ka energiaküsimuse. Artiklis 3 on täpsemalt märgitud, et andmeid ei pea esitama, kui need on juba edastatud „*EÜ energeetika valdkonna õigusaktide kohaselt*“. Lisaks tuleb artiklist 5 selgelt välja, et kavandatud määrus käsitleb energiasektorit: selles nimetatakse kasutatava energiaallika liiki ja süsinikdioksiid kogumissüsteemide seadmeid. Ja lõpuks tehakse artiklis 10 („Järelevalve ja aruandlus“) selgeks, milliste andmete kogumisest jutt käib: mõte on lasta komisjonil teha ELi energiasüsteemi struktuuri arengu ja perspektiivi valdkonnaülene analüüs. Nagu artikli sõnastusest ilmneb, on andmed üksnes vajalik vahend komisjoni eesmärgi saavutamiseks, sest ainult nende andmete ja teabe alusel suudab komisjon tuvastada võimalikud lõhed nõudluse ja pakkumise vahel tulevikus ning investeringuid takistavad asjaolud, levitada parimaid tavasid nende kõrvaldamiseks ja suurendada läbipaistvust. Need artiklid vastavad põhjendustele 1–5 ja põhjendusele 15, millega kehtestatakse raamistik, milles teabe kogumine peab toimuma, see tähendab kehtestatakse ühine energiapoliitika.

2. – Kavandatud meetme eesmärk

a) Õigusakti artiklite osa põhjal:

Artiklist 10 ilmneb, et kavandatud määruse eesmärk on võimaldada komisjonil keskenduda:

- a) võimalike lõhede tuvastamisele energia nõudluse ja pakkumise vahel tulevikus;
- b) investeringuid takistavate asjaolude tuvastamisele ja parimate tavade levitamisele nende kõrvaldamiseks;
- c) läbipaistvuse suurendamisele turuosaliste jaoks.

Need eesmärgid on kahtlemata seotud Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 194 eesmärkidega, sest selles on sätestatud, et liidu energiapoliitika peab tagama energiaturu toimimise (punktid b ja c). Artiklis 194 on ka sätestatud, et liidu poliitika peab tagama energiaga varustamise kindluse liidus, mille edendamiseks on selgelt ette nähtud punkt a.

b) *Preambuli põhjal*

Põhjendustes esitatakse kavandatud akti põhjendused ja selgitus. Neist esimeses viidatakse ühise energiapoliitika kehtestamisele. Selle kehtestamine on pikaajaline projekt, mis oli pikka aega vaid teostumatu unistus¹ ja muutus reaalsuseks alles siis, kui Lissaboni lepingu tulemusena lisati Euroopa Liidu toimimise lepingusse uus jaotis XXI. Sellest tulenevalt tuletatakse põhjenduses 1 meelde, et ühise energiapoliitika kehtestamine on eesmärk, mille ühendus on ise endale seadnud. Põhjenduses 2 seostatakse otseselt energiapoliitika ja kavandatud määrus, sest selles on öeldud, et „*Hea ülevaade ühenduse energeetika infrastruktuuri investeeringutest on sellise poliitika üks tunnusjooni.*“ Seetõttu võib öelda, et esimesed kaks põhjendust asetavad kavandatud määruse ühise energiapoliitika valdkonda.

Järgmistes põhjendustes on täpsemalt selgitatud, kuidas andmete kogumine investeerimisprojektide kohta aitab kaasa liidu energiapoliitika teatavate konkreetsete eesmärkide saavutamisele, näiteks ühenduse energiavarustuse tagamine (põhjendus 3), ja energiaturgude nõuetekohasele toimimisele suurema läbipaistvuse abil (põhjendus 5). Lisaks märgitakse põhjenduses 3, et ülevaade energeetika infrastruktuuri investeeringutest on samuti oluline üleminekuks vähem CO₂-heiteid tekitavale energiasüsteemile. Tuleb märkida, et artikli 194 kohaselt tuleb energiapoliitikas arvesse võtta keskkonnapoliitikat ja seetõttu edendada „*energia tõhusat kasutamist ja säästmist ning uute ja taastuvate energiaallikate väljaarendamist*“.

Ja lõpuks. Põhjenduses 6 märgitakse, et andmed peavad olema komisjoni ja eelkõige energiaturu vaatluskeskuse käsutuses, mis tähendab, et nende kogumine on lahutamatu seotud asjaga seotud valdkonnaga, st energiaga. Nimetatud sidet andmete kogumise ja nende eesmärgi vahel on rõhutatud ettepanekule lisatud finantsselgituses. Finantsselgituse punktis 5.2 märgitakse, et käesoleva määrusega „*luuakse uus raamistik, mis ühendab ELi energeetika infrastruktuuri investeerimisprojektide aruandluse ja (analüüsi) järelevalve*“.

Määruse ettepaneku preambulis esitatud määruse eesmärkide analüüsist võib järeldada, et see on otseselt seotud liidu energiapoliitikaga.

c) *Ettepanekule lisatud dokumentidest tulenevad eesmärgid*

Nii teaduslikest kommentaaridest kui ka institutsioonide paljudest dokumentidest tuleb selgelt välja, et energiapoliitika on tänapäeval liidu tähtis eesmärk ja seda ei saa enam juhtida juhuslikult igas liikmesriigis eraldi. Teabe edastamine selles valdkonnas edendab ühise energiapoliitika kehtestamist ja liikmesriikide lähenemist selles valdkonnas. Teabe

¹ Vt Yves Petit, "A la recherche de la politique européenne de l'énergie", *Revue trimestrielle de droit européen*, Paris, Dalloz, 2006, osa 42, nr 4, lk 593–620.

edastamine on selle uue poliitika kehtestamiseks väga vajalik. Tundub mõistlik siduda nn tegevusvahendeid loov määrus artikliga 194, mis annab liidule volitused nende paljude eesmärkide saavutamiseks, mis ta on endale energiavaldkonnas seadnud.

Seletuskiri kinnitab veelgi muljet, et määrus tuleks asetada energiapoliitika raamistikku. Selles tehakse selgeks, et ettepanek on seotud uue energiapoliitikaga ja samuti on see kooskõlas liidu eesmärkide ning kliima- ja energiapoliitikaga. Sellega seoses mainib komisjon ka Euroopa Ülemkogul heaks kiidetud Euroopa energiapoliitika tegevuskava 2007–2009. Juba selles tegevuskavas nähti uue poliitika rakendamiseks ette ELi strateegilisteks vajaduste seisukohast vajalike investeeringute kindlakstegemine ja energiavarustuse infrastruktuuride läbivaatamine, mida kavandatud määrus täiel määral toetab.

II. Järeldused

Nüüd tuleb määruse ettepaneku kaks telge panna tähtsuse järjekorda selle järgi, kas seda käsitletakse ettepaneku sisu (teabe kogumine) või eesmärkide (energiaturg ja energiajulgeolek) seisukohast.

Kõigepealt tuleb märkida, et artikkel 337 on Euroopa Liidu toimimise lepingu seitsmendas osas „Üld- ja lõppsätted“. Seda võib pidada artikliga 352 sarnaseks, sest see on nn paindlikkuse klausel¹ ja seda võib kasutada üksnes Euroopa Liidu toimimise lepingu asjaomaste sätetega ühenduse institutsioonidele otseselt või kaudselt antud volituste puudumise korvamiseks, kui need volitused osutuvad siiski vajalikuks, et ühendus saaks täita oma ülesandeid asutamislepingus ette nähtud eesmärkide saavutamiseks. Sel juhul, kuigi artiklis 337 on informatsiooni kogumist nimetatud ja artiklis 194 ei ole, tundub siiski, et informatsiooni kogumine sisaldub artiklis 194 nimetatud liidu volitustes, kui kõnealune informatsioon aitab saavutada eesmärke, mida liit on endale seoses energiapoliitikaga seadnud.

Kui võtta arvesse, et artikkel 337 kuulub üld- ja lõppsätete hulka, on võimalik toetuda *lex specialis derogat-põhimõttele*², mis tähendab, et erisäte on üldsätte suhtes ülimuslik.

Kui siiski on veel kahtlusi, võib kinnitava tõenduse leida Euroopa Kohtu otsusest kohtuasjas C-176/03 komisjon *v. nõukogu*³. Selles kohtuasjas pidi kohus tegema otsuse, mis on asjakohane õiguslik alus nõukogu raamotsusele keskkonnakaitse kohta kriminaalõiguse kaudu. Kuna nõukogu oli otsuse alusena kasutanud õiguslase koostööd kriminaalasjades käsitlevaid sätteid, mis kuuluvad kolmandasse sambasse, vaidlustas komisjon Euroopa Parlamendi toetusel õigusliku aluse põhjendusega, et asi kuulub ühenduse pädevusse. Komisjon väitis, et „*Siseriiklike kriminaalõiguse normide ja iseäranis nende tunnuste ühtlustamist, mis moodustavad keskkonnaõiguse rikkumise ja mille eest võib kriminaalkorras karistada, võib pidada ühenduse kõnealuse poliitika käsutuses olevaks tööriistaks*“⁴. Kohus osutas kõigepealt sellele, et keskkonnakaitse on üks ühenduse põhieesmärke⁵ ja et selle

¹ Vt sellega seoses Böse kommentaari EÜ asutamislepingu artikli 284 kohta. EU Kommentar – punkt V, lk 2048.

² Vt Bertrand Peter, “La base juridique des actes en droit communautaire”, *Revue du marché commun et de l'union européenne*, 1991, Editions techniques et économiques, nr 378, mai 1994, lk 335.

³ EKL 2005, lk I-7879.

⁴ Ibid., punkt 19.

⁵ Ibid., punkt 41.

valdkonna meetmed viitavad ilmselgelt ühenduse institutsioonide sekkumisele valdkondades nagu maksu- või energiapoliitika. Kohus kinnitas, et raamotsuse sisu on põhimõtteliselt seotud kriminaalõigusega, kuid sedastas siiski, et:

„[see] järelendus ei saa siiski ühenduse seadusandjat takistada, kui tõhusate, proportsionaalsete ja hoiatavate kriminaalkaristuste kohaldamine pädevate siseriiklike ametivõimude poolt on hädavajalik meede raskete keskkonnaõiguse rikkumistega võitlemiseks, võtta liikmesriikide kriminaalõigusega seonduvaid meetmeid, mida ta peab vajalikuks, et tagada keskkonnakaitse valdkonnas tema poolt kehtestatavate õigusnormide täielik tõhusus¹“.

Sellest ilmneb, et kui meetmed on konkreetse eesmärgi saavutamiseks olulised, valib kohus eesmärgiga seotud õigusliku aluse ja eelistab seega kaugemat eesmärki (keskkonnakaitse) ja vahetu eesmärgi (kriminaalõiguse normide ühtlustamine) ees².

Olles kindlaks teinud, et määruse ettepaneku põhjal on informatsiooni kogumine energiaturust ülevaate saamiseks ja järelikult asutamislepingu artiklis 194 sätestatud eesmärkide saavutamiseks väga tähtis, võib käesolevas asjas järeldada, et energiaga seotud õiguslik alus (see tähendab artikkel 194) peaks artikli 337 suhtes olema ülimuslik peamiselt sellepärast, et küsimus ei ole selles, et teatud jaotis oleks teise suhtes ülimuslik, vaid selles, et teatavas jaotisesse kuuluv säte on ülimuslik üldise ja lõppsätte suhtes.

Olles kindlaks teinud, et seos energiaga on esikohal, tuleb ka kaaluda, kas informatsiooni edastamisega seotud valdkonna (energeetika infrastruktuuri investeerimisprojektid) erilaadi tõttu ei peaks kasutama konkreetsemat õiguslikku alust ehk Euroopa Liidu toimimise lepingu artikleid 170 ja 171 üleeuroopaliste võrkude kohta. Artiklis 170 on sätestatud, et liit peab kaasa aitama üleeuroopaliste võrkude rajamisele eelkõige energeetika infrastruktuuri valdkonnas. Selle eesmärgi saavutamiseks võib liit toetada liikmesriikide rahastatavaid ühist huvi pakkuvaid projekte (artikli 171 lõike 1 kolmas taane) ja sätestab suunised, mis hõlmavad üleeuroopaliste võrkude valdkonnas kavandatud eesmäärke, prioriteete ja üldmeetmeid (artikli 171 lõike 1 esimene taane). See võiks hõlmata andmete kogumise, analüüsi ja edastamise.

Üleeuroopaliste võrkude jaotise põhiküsimused on siiski koostalitlusvõime ja komisjoni toetus ühistele projektidele. Vastandina sellele tahab komisjon kõnealuse määruse ettepaneku kohaselt koguda andmeid riiklike infrastruktuuriprojektide kohta, et tal oleks parem ülevaade kogu Euroopa energiaturust. Kavandatud määruses ei ole tegemist ainult „üleeuroopaliste“ andmete kogumisega, sest see hõlmab kõiki investeringuid, sealhulgas riiklikke investeringuid, samal ajal kui kehtiv määrus hõlmab näiteks ainult piiriüleseid gaasivõrke³.

On muidugi võimalik, et pärast kogutud andmete analüüsimist hakkab komisjon tegutsema just üleeuroopaliste võrkude valdkonnas. Tema eesmärk ei ole siiski üleeuroopaliste võrkude valdkonnas tegutseda, vaid energeetika investeerimisprojektide alusel hinnata, milliseid meetmeid peaks liit võimalike raskuste ületamiseks võtma. Sellest tulenevalt on seletuskirjas

¹ Ibid, punkt 48.

² Vt Hubert Haenel – Communication sur les propositions de directives établissant des sanctions pénales – Sénat (France), kohtumine 17. juulil 2007.

³ Vt Mõju hindamine, SEC (2009) 971 lõplik, lk 6.

mainitud, et määrus on kooskõlas Euroopa Liidu eesmärkidega, see tähendab eesmärkidega, mis on seotud siseturu loomisega ja tasakaalustatud majanduskasvule ja hindade stabiilsusele rajatud Euroopa säästva arenguga. Samuti on ettepanek kooskõlas kliima- ja energiapoliitikaga, mille üks sammas on energiavarustuse kindlus. Lisaks sellele viidatakse põhjenduses 1 ühisele energiapoliitikale ja põhjenduses 2 selgitatakse, et hea ülevaate saamine ühenduse energeetika infrastruktuuri investeeringutest on sellise poliitika üks tunnusjooni. Seetõttu tundub, et kuigi kavandatud määrust kohaldatakse eriti energeetika infrastruktuuride suhtes, tuleb see asetada Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 194 ette nähtud ühise energiapoliitika konteksti. Kõnealune artikkel hõlmab kõiki kavandatud määruse aspekte ja selles sisalduvad nii energiavõrkude sidumine kui ka energiaturg, energiajulgeolek ja energiatõhusus.

III. Soovitus

Õiguskomisjon otsustas 28. jaanuaril 2010 toimunud koosolekul ühehäälselt (19 poolthäälega ja ilma erapooletuteta)¹ soovitada järgmist: ettepaneku võtta vastu nõukogu direktiiv, mis käsitleb komisjoni teavitamist Euroopa Ühenduse energeetika infrastruktuuri investeerimisprojektidest ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 736/96, tuleks vastu võtta Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 194 alusel.

Lugupidamisega

Klaus-Heiner Lehne

¹ Lõpphääletuse ajal olid kohal: Klaus-Heiner Lehne (esimees), Sebastian Valentin Bodu (aseesimees), Evelyn Regner (aseesimees), Marielle Gallo, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Antonio Masip Hidalgo, Bernhard Rapkay, Alexandra Thein, Diana Wallis, Cecilia Wikström, Christian Engström, Zbigniew Ziobro, Jiří Maštálka, Francesco Enrico Speroni, Piotr Borys, Vytautas Landsbergis, Kurt Lechner (raportöör), Arlene McCarthy, Sajjad Karim.